

OLIMPIJADA HRVATSKOG JEZIKA

miercuri, 30 mai 2012

{xtypo_quote}NATJECANJE NADARENIH U ENIKA ILI KAMEN SMUTNJE ME U RAZNIM
INSTITUCIJAMA?{/xtypo_quote}

I ove je godine organizirana državna olimpijada hrvatskog jezika i književnosti. Za razliku od prošlih godina broj u enika koji su mogli sudjelovati na državnoj razini je drastično smanjen. Resorno ministarstvo kao organizator opravdava to nedostatkom finansijskih sredstava, ali i time da naši u enici dolaze samo iz jedne županije. Nažalost, iz susjedne nam županije, Timis, nemamo nijednog u eniku.

Smanjeni broj u enika, razne poteškoće u organizaciji lokalne pa županijske faze, preskakanje određenih faza, nebaština; sjajni rezultati onih koji su sudjelovali na ovogodišnjoj državnoj fazi, tjeru nas da priznamo kako je olimpijada, barem ove godine bila kamen smutnje.

Nezadovoljne su sve uključene strane: ministarstvo, županijski inspektorat, ZHR, profesori, u enici. Kriv – nitko i svi ili svi i nitko! Nema krivca, odnosno krivac je uvijek netko drugi. I tako traje za arani krug. O ito je da nešto ne &tima, nešto ne funkcioniра onako kako bi trebalo. Godinama je olimpijada bila ili bar je trebala biti natječaj najboljih i najnadarenijih u eniku u poznavanju materinskog jezika. A i nagrade za najbolje u enike bile su po mjeri. Podsjetimo da je bilo riječ o znatnim finansijskim nagradama i sjajnim izletima u zemlji, ali i u inozemstvo. Pa je došlo; la kriza koja je srezala sredstva za nagradivanje, ali i polet u eniku i profesora. Ne možemo pobjeći od istine da je lakše uiti i raditi kada postoji i konkretna motivacija. No ne trebamo ni zaboraviti da bez napora nema rezultata.

Pa smo eto stigli do ove godine, kada je nekako sve kulminiralo. U lošem smislu. Nije bilo lako gledati mali broj u eniku, nije bilo lako slušati kritike inspektorata, ministarstva, nije bilo lako itati neke radove u eniku i vidjeti da su njihovi radovi puni pesimizma i nezadovoljstva. Što je zapravo odraz današnjeg društva i stanja u zemlji i u svijetu uopće. Ništa nije bilo lako. I što sada?

Hoćemo li odustati? Hoćemo li i dalje tražiti krivce negdje drugdje? Hoćemo li zbog svega toga prestati uiti materinski jezik, jer se danas isplati uiti i raditi samo ono što donosi novac, to novo božanstvo našeg doba?

Nećemo dovršiti ovaj lanak jer ima više na ina da se napiše zaključak. Ili možemo potaknuti naše itatelje, u enike, profesore i sve zainteresirane da pruže mogući odgovor.

Do sljedeće brojevi podsetimo se stare poslovice: BEZ MUKE NEMA NAUKE!

Maria Lacchici